

גיליון מס 14
שנה 85
י"ד בניסן תשפ"ב
15.4.2022

- עלון פנימי -

עריכה, הקלדה ועיטור:

כרמלה אורובן ואביב לשם

הגהה: נורית רוגל

עיצוב: Egg Design

alonimshaarhagolan@gmail.com

זכר ליציאת מצרים ברל בצנלסון

פסח!

עם שומר במשך אלפי שנים את יום צאתו מבית עבדים, ודרך כל מחילות השעבוד והאונס והאינקוויזיציה והשמד והפרעות, נושאת האומה בליבה את הגעגועים לחופש ומביאה אותם לידי ביטוי עממי אשר לא יפסח על כל נפש מישראל, על כל נפש ענייה ומרודה! מאבות אל בנים, דרך כל הדורות נמסר דבר יציאת מצרים, זיכרון אישי, אשר אינו מחוויר ואינו דהה.

"בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים". אין לך שיא של הכרה היסטורית מרומם מזה, ואין לך התמזגות של יחיד וכלל - ברחבי כדור העולם ובעמקי הדורות - גדולה מאשר בצו פדגוגי עתיק זה.

איני יודע יצירה ספרותית יותר מחנכת לתיעוב העבדות ולאהבת החירות כסיפור השעבוד ויציאת מצרים.

ואינני יודע שום זיכרון עתיק שכולו מופנה לקראת העתיד, שכולו סמל להווה ולעתידנו כ"זכר ליציאת מצרים".

איזה יצר חירות עמוק טבוע בלב עם, שיכול היה באביב ימיו ליצור יצירה גאונית כזאת ולמסור אותה מדור לדור.

מרגלית גרונר ז"ל

י"ז אלול תרצ"ז 24.8.1937

ז' ניסן תשפ"ב 8.4.2022

מרגלית גרונר ז"ל

הספד לאמא,

אמא יקרה. זהו נגמרו 8 שנים קשות מנשוא. למעשה מאז שעברת את ניתוח הלב בשנת 2014, לא חזרת לעצמך. ברגע שאיבדת את היכולת ללכת היית אדם אחר. כל חיך היית דינמית ובתנועה, ופתאום הפכת להיות תלויה באחרים. תמיד היית בצד שנותן ופתאום צריכה להיות בצד שמקבל. היה לך קשה עם זה. בשבועות האחרונים כבר איבדת את הרצון לחיות ורצית להצטרף לאחיותיך שאותן כל-כך אהבת. הדברים שהכי אפיינו אותך בחיך: משפחה בעדיפות ראשונה. תמיד דואגת שכולם יהיו מרוצים, מתעניינת איפה כולם נמצאים ושואלת מי מהנכדים בא הביתה בשבת, גאה במעשיהם ובדרכם. במשפחה המורחבת תמיד מסמרת הערב, במפגשים מארגנת הופעות, שירים ומחלקת מתנות לכולם.

לא פעם הגיעו לבית שלנו ילדים שאימצת בנסיבות שונות. בעדיפות השניה היתה העבודה. כל חיך עבדת. אני זוכר איך בתור ילד היינו הולכים להשכיב את האפרוחים לישון, כאשר עבדת בלול.

או כאשר הזרקת חיסונים לאפרוחים וידך התנפחה בגלל שחלק מהזריקות פספסת והזרקת לעצמך. לאחר מכן עברת לעבוד כמטפלת בחינוך. היה לך לב חם ואוהב לחניכים שלך, ידעת להגיע לכל אחד. בימים מאז שנפטרת סיפרו לי אנשים רבים כמה אהבו אותך בתור מטפלת ואיך נתת לכל אחד את תשומת הלב המיוחדת לו.

הדבר השלישי היה האהבה להליכה ולטיולים. בעברך היית בנבחרת הצועדות של עמק הירדן, והשתתפת במספר צעדות. אבל בעיקר טיולים. בכל מצב ולכל מקום שרק אפשר בארץ או בחו"ל. תמיד שמחת להחליף אותי בתור הורה מלווה לטיול של הנכדים, או להליכה איתם לטיול בשדות.

זהו אמא נגמר. נתנחם בכך שהיו לך חיים שלמים ובסך הכל טובים. בטח את כבר למעלה, פגשת את אחיותיך ואתן שמחות וצוהלות, מכינות הופעה "שתציל את המצב". ואבא קצור רוח, מסמן לך שצריך לחזור הביתה, כי יש לנו עוד 3 שעות נסיעה ומחר צריך לקום לעבוד.

בנד, איל

הוא שוב שרק... שתי אצבעות לפה, ואז השריקה - רועמת וחזקה, השריקה המשפחתית, השריקה שלנו, שתמיד איחדה אותנו, שקראה לנו לבוא ולהיאסף, בטיולים וממדרכות הקיבוץ, השריקה של השייכות והביחד, פעם פעם - לפני שהחיים קצת הפרידו... הוא שוב שרק, ואת החלטת לבוא אליו " מרגלית: בואי- הולכים!" הוא אמר, אז הלכת - אין ברירה, הוא כבר איבד סבלנות... ועכשיו, הכל שונה... היי שלום אמא - זה הטיול האחרון שלנו ביחד ולא נשאר אף אחד שישרוק לנו לבוא...

בתך, כרמית

סבתא

נשמע כמו קלישאה, אבל סוף סוף את נחה. כבר שנים שאת לא את - הסבתא שרוקדת בכל הזדמנות (גם אם זה בשביל לעשות לנו הנכדים פאדיחות), מטיילת וחורשת את הארץ והעולם, צועדת כמעט בכל יום עד גדר המערכת ולאורכה. ושרה - בעיקר בפסח את כל שירי החג. מאז שאחותך חנה נפטרה בפתאומיות, משהו בשמחת החיים שלך אבד. בהמשך כשנפטרו גם שאר "האחיות שלום" מייזי והדסה, היה נראה שאת רק מחכה להצטרף אליהן.

החזקת את עצמך עוד כדי לסעוד את סבא, וכשהוא נפטר, אמרת לא פעם בפה מלא: שאין עוד טעם לחיים.

אז עכשיו הצטרפת אל כולם.

בטוחה ש"האחיות שלום" מצילות שם את המסיבה וסבא עומד עם התיק ומחכה לחזור הביתה.

סבתא, תודה על חוויות ילדות שלא ישכחו, על פיקניק בשפך בשבתות, כשהיינו נעלמות בתוך שדה חרדלים עם שקית פירות. לימדת אותי סוגי פרחים, אבנים ופרפרים. על האהבה לאפייה, על האהבה לשרשראות ועגילים - וכמה שיותר. על המשחקים, השירים והריקודים. לוקחת איתי לתמיד את החוויות הטובות, וסולחת על כל השאר אוהבת,

נעם, בתם של ענת ואיל

סבתא פסטה. זוכרת שהייתי קוראת לך ככה?
האמא השניה שלי.

מוזר לדבר עלייך בלשון עבר.

זה לא סוד שהיינו קרובות מאוד.

כשהיינו בנסיעה לקיבוץ כולי הייתי התרגשות ופרפרים בבטן וכשהיינו נכנסים בדלת - ישר רצתי לחבק אותך ולתת לך נשיקה ענקית!

הייתי מחכה שבועות לנסוע שוב ושוב לקיבוץ והייתי מספרת המון עלייך.

אני זוכרת את החגים איתכם, את ארוחות השישי, את הקובה סלק המדהים שכיום אני מכינה אותו בדיוק כמוך - ואל תכעסי, אבל יש מצב שהצלחתי לשפר אותו קצת. חחח...

זוכרת שבאת לכיתה שלי בכיתה ג' בערך ואמרת לילדים שאת המורה המחליפה?

עשית לי פדיחות, אבל לי לא היה אכפת. כי זו את ואני אוהבת אותך.

וכשחזרת לקיבוץ בחזרה, ילדים שאלו אותי איפה את.

הקיבוץ היה הבית השני שלי, הוא היה המפלט שלי. אתם הייתם המפלט שלי, את היית.

וכשבגרת - כל הזמן הייתי מספרת לך בטלפון ומשתפת ולעיתים מתייעצת על מה קורה לי בעבודה, בחיי האהבה, בחיים...

וכשהייתי בחופש מהעבודה, הייתי באה אלייך לקיבוץ לארח לך חברה ולעזור ולסדר במה שצריך - באהבה ענקית.

ואני שמחה שהכרת את מי שיהפוך לבעלי עוד חודש וקצת - היה ביניכם קשר מיוחד ואני שמחה שהספקת להכירו, אך היה לי חלום עוד לפני כמעט שנה כשרק התארסנו שתהיי נוכחת בחתונתי כי תמיד אמרתי "היא עדיין לא חיתנה אף נכד, ואהיה הראשונה".

ולצערי, הסיוט שלי התגשם, לא רק שלא תהיי פיזית בחתונה, לצערי, גם לא תהיי בחיים ולא תזכי לראות אותי כלה. גם לא בתמונות.

סבתא שלי, אני מקווה שתשמרי עלינו מלמעלה וכשאדבר איתך ואבקש שתשמרי עלי - את באמת תשמרי עלי.

מקווה שאת לא כועסת עלי שלא הייתי שם ליד מיטתך לפני הסוף, ניסיתי ורציתי אבל זה היה בלתי נמנע.

כל כך פחדתי מהיום הזה - פשוט הייתי מריצה אותו בראשי בלי סוף - מתי יודיעו לי כשתעברי לעולם הבא ואיך אצליח לחיות בלעדייך, והיום הזה הגיע. אני עדיין פה ואת כבר אינך.

אבל אני מתנחמת בעובדה שאת לא סובלת יותר.

את חזרת להיות עם סבא שלמה שכל כך אהבת.

בקרוב תראי אותי מלמעלה מתחתנת עם אהבת חיי ומקימה בית בישראל.

אני מתגעגעת ולנצח אוהב אותך.

מור (בתם של כרמית ואלון)

לזכרה של מרגלית

מרגלית, השם שלך רק מציין כמה היית מרגלית, זרחת לכל כיוון, מאז בואך אלינו היית כמו שמש, זרחת לכיוונו של שלמה אישך שאהב והעריץ אותך על היכולות שלך.

ידעת הכל, לעומתנו שהיינו כמו אפרוחות. ידעת מייד הכל, ואיך מסתדרים.

באת מחברה אחרת, מסודרת, מאורגנת, מיטב הנוער הירושלמי.

הגעת לחברה לא כל כך אחראית ודי מבולגנת, שחזרה מהצבא, וכאן רק התגבשה.

התחילו עזיבות, בעיקר של תקווה ועמוס שעזבו עם ילד, ולא היה לך הביטחון שכאן את רוצה להיות. באת מעין גב, מחברה מאוד מגובשת עם תודעת שליחות מגובשת, ואנחנו רק התחלנו

להחליט מה אנחנו רוצים.

את השתלבת מהר מאוד, ושלמה נשא אותך על כפיים. היית חזקה בגוף וברוח.

עין גב עמדה תמיד לנגד עינייך, ושלמה היה חזק ממך ונשארתי בשער הגולן, והיית אחת מאיתנו.

עבדת קשה בלול, ונתת יד לכל משימה. הייתה לך קליטה נעימה בעזרתן של שרה ותקווה, אבל הן עזבו את הקיבוץ ואת נשארתי.

גידלת משפחה לתפארת: איל, שי, כרמית ויואב. ידעת להתגאות בבנים שלך, והם ידעו לקבל את אהבתך. תחסרי להם מאוד.
היית אם אוהבת וחברה טובה לכולנו.
נזכור אותך תמיד.
יהי זכרך ברוך.

יפה עברי

מרגלית הייתה כשמה

בצער רב קיבלתי את הידיעה על מותה של מרגלית. אותה הכרתי בשנות עבודתנו המשותפת בלול הפטמים של שער-הגולן במחצית השנייה של שנות השישים.
מרגלית לולנית בכל נשמתה, הייתה שותפה נהדרת לעבודה: ידענית, שקדנית, אחראית, חרוצה וחברה טובה.

אנחנו חיים בקיבוץ זה לצד זה ונדמה לנו שאנחנו מכירים את הזולת. את שמו ואת שם בן/בת זוגו, את שם הוריו, את ילדיו, נכדיו וקרובי משפחתו, אבל האם אנחנו באמת יודעים, באמת כירים? לעיתים במסגרת פגישות חברתיות, בוועדות, בטיולים או באירועים שונים, יוצא לנו לשוחח ולהכיר קצת יותר לעומק: מחשבות, דעות, עמדות, יחסים; אבל הכרות אמיתית נוצרת בד"כ בעבודה משותפת, במאמץ הדדי של ביצוע, אז אנחנו לומדים מי באמת מתאמץ, מי נותן יד, מי מזייף ורק נותן הצגה טובה אבל לא תורם באמת לעניין.

לשם מה כל הפתיח הזה? מכיוון שהכרותי עם מרגלית לא תמיד הייתה סוגה בשושנים. באמצע שנות השישים, כאשר חזרתי מהדרכה של שנתיים בתנועת השוה"צ, תפס אותי אהוד מנדלוביץ שהיה מרכז המשק וביקש אותי להקים מחדש את ענף הפטמים, שקרס כמה שנים קודם לכן. ממש לא התלהבתי מהרעיון. תרנגולות הכרתי רק בצלחת חדר-האוכל ומקומזיצים שהיינו מארגנים בחופשות השבת שלנו מהצבא. השיטה הייתה לקחת רובה טו טו ולצלוף באגמיות בבריכות הדגים. בד"כ היינו יורים ומפספסים, וגם אם פגענו היה צריך להוציא את האגמית הירויה מהמים, מה שלא היה תענוג גדול בחורף. אבל הקומזיץ הובטח, אז מה עושים? נכנסים ללול ובתוך דקות שולפים מספר פטמים ויש בשר לקומזיץ.

לעניין העבודה בלול בסוף נתתי את הסכמתי, ורק ביקשתי שותף/שותפה לפרויקט. אהוד ניסה לשדך לי את מרגלית, שהייתה בעלת ניסיון וידע בענף הלול ורצתה לחזור לענף, אבל אני, שלא הכרתי אותה, איך לומר, לא ממש התלהבתי. בסוף צורף אלי משה קוצר, שהיה ידוע ביחסו החם לכל בעל כנף, והתחלנו בעבודה. בשטח היו מספר סככות ישנות (באזור מגרש הכדור-סל של היום), שנבנו מפסי מסילת הרכבת התורכית ובתוכם כלובי רשת ברזל אליהם הועברו הפרגיות לאחר שגדלו בבית אימון (מבנה מחסן ענף האבוקדו הנוכחי). זאת הייתה עבודה קשה, היה צריך לתפוס את האפרוחים שגדלו לפרגיות ולהעבירן בעגלות לסככות, להכניסן לכלובים לתת להן תערובת באבוסים מתוך עגלות כבדות. כאשר הגיעו לגיל שיווק, היה צריך לתפוס אותם ולהכניסם לכלובי שיווק יעודיים מרשות ברזל, ע"מ לשלוח אותם

לשוק הסיטונאי בתל-אביב. עד מהרה ביקשנו את מרגלית להצטרף אלינו, והיא הצטרפה בשמחה. משה יצא ללימודים וכך נותרנו שנינו בענף (אח"כ הצטרף אלינו דני מור). באותה עת התחילו לבנות בארץ לולים מבוקרים. בעצה אחת עם מרגלית זרקנו את כלובי הברזל, ובתוך שנה הסבנו את הסככות הישנות ללולים מודרניים עם בקרת אקלים. הכנסנו מאביסים אוטומטיים ושקתות פלסאון, שהקלו מאוד על העבודה. נשאר הקטע הקשה של העמסת עופות, תורנות שמרבית חברי הקיבוץ השתדלו לברוח ממנה בתירוצים שונים. מרגלית הייתה שותפה מלאה לעבודה קשה זאת, ובסופה הייתה נוסעת לשוק הסיטונאי, שם אהבו וכיבדו אותה מאוד.

ביוני 1967 פרצה מלחמת ששת הימים, אני גויסתי ומרגלית נשארה לבדה לנהל את הענף. בשובי ראיתי שהיא עמדה במשימה בהצלחה רבה. דאגה לשווק את הפטמים, לנקות את הסככות לקראת המחזור הבא ועשתה את כל הנדרש ע"מ להפעיל את הענף. מרגלית התמידה בעבודה בכל תקופת מלחמת ההתשה, היא המשיכה בעבודה גם כאשר היו אזעקות והיה צריך לרדת למקלטים, טיפלה בכל הנדרש והייתה אומרת לי תמיד שאינה מפחדת. למדתי להכירה ולהעריך אותה עד מאוד. היא זכרה ברוך.

דני ברייר

חברי הגרעין מעין גב כותבים

אתמול השתתפנו, פנינה ואני, בלווייתן של מרגלית גרונר חברתנו. היו שם הרבה אנשים שליוו אותה בתחנות חייה. ממשפחתה, מהמשפחה שהיא הקימה. חברי קיבוץ שער הגולן. הזכירו את תחנות חייה את שורשיה הירושלמים, את נדודי השכלתה ואת תחנות חייה ופעולתה. כמו שהכרנו אותה בנעוריה. פעלתנית, חרוצה וענווה. מדי פעם הוזכרה שייכותה לגרעין "אמירים" - הקשרים שלה עם עין גב נמשכו כל השנים בהן צעדה, חינכה, טיפלה בילדים. עד שלבי חייה האחרונים ראתה את עין גב כמקדש נעוריה אליו התגעגעה, ולא פעם אפילו חלמה כי פה הקיבוץ יותר נאמן. ביתה נבנה בשער הגולן עם שלמה אהובה ואנחנו ידענו את עין גב הריאלית. חשבתי שמין הראוי לכתוב לכם כל זה. שלכם,

מוקי צור

מצרף דברי חברים מעין גב:

****

מרגול שלנו, תמיד צוחקת, תמיד עם מצב רוח טוב, מאירת פנים, מציעה עזרה. תנחומים למשפחה. (רחל בן ישי)

****

אבלה לשמע מותה של מרגלית המקסימה, שהצטרפה לבעלה שלמה ז"ל משער הגולן. (אורה)

מרגלית גרונר - תולדות חייה

מרגלית נולדה ב-24.08.1937 בירושלים להוריה לאה ויצחק שלום, בתקופת המנדט הבריטי. היא הייתה אחות אמצעית בין 6 אחיות ו-4 אחים. המשפחה הייתה מסורתית והקפידה על ארוחות ערב בימי שישי, מלווה בזמירות שבת, ועל הבדלה במוצאי שבת. מרגלית הייתה ילדה שובבה ואהבה לשחק עם הבנים כדורגל, מחניים, חמור ארוך ועוד. כמו כן נהגה לבלות עם החיילים הבריטים שחילקו סוכריות לילדים, למגינת לבם של הוריה. תקופת המאורעות הייתה קשה למשפחה והם עברו לגור בבת-ים. אביה נשאר בירושלים כחיל בחיל ההגנה. שניים מאחיה נפלו במלחמת השחרור. מרגלית החלה את לימודיה בבית ספר דתי מעורב בירושלים. היא לא אהבה את בית הספר הזה ולכן עברה לבית ספר ממלכתי. היא סיימה בית ספר עממי בבת ים, כיתות חמישית ושישית למדה בתיכון חקלאי "כנות" ובשביעית עברה ללמוד בסמינר "בית ברל". במקביל בשנים 1954-1955 עברה קורס מדריכי נוער, לאחר מכן יצאה להדרכת נוער ב"כפר שלם". מרגלית התחנכה בתנועות "בני עקיבא", "הפועל הימני", "ב"צופים" ולבסוף הצטרפה לתנועה המאוחדת ב-1950. היא שירתה בנח"ל במסגרת גרעין "אמירים" שירתה בנח"ל שהשלים ב-1955 את קיבוץ עין גב. שם עבדה בצאן ובמרעה. את שלמה בעלה לעתיד הכירה מרגלית כאשר חיפשה טרמפ לעין גב בארגון הובלה בתל אביב. לפי רצון ההורים הם נישאו ב-21.10.1957 בחתונה מסורתית באולם תל אביב, חגיגת חתונה שנייה חגגו בעין גב ושלישית-בשער הגולן. לאחר החתונה הזאת הזוג השתקע בשער הגולן. נולדו להם ארבעה ילדים: אייל, שי, כרמית ויואב. בשער הגולן עבדה מרגלית שנים רבות בלול והשתלמה במדרשת רופין. היא הייתה חברה בוועדות: חברים, מינויים, תרבות (כולל ריכוז), טיולים וסדרנית עבודה. בשנת 1977 היא יצאה ללימודי חינוך בסמינר "אורנים", כמיועדת להיות מטפלת לגיל הנעורים ומדריכה ביצירה. מרגלית עבדה כמטפלת שנים רבות בבית ובמוסד החינוכי "בקעת כנרות". בשנים 1984-1988 שימשה מרגלית כמחסנאית בגדי ילדים ומחסנאית בגדים של ילדי המוסד החינוכי. היא הייתה אחראית על ילדי החוץ שלמדו ב"בקעת כנרות" וגרו בשער הגולן. לאחר מכן חזרה לעבוד בחברת הילדים ובגן שקד. התחביבים שלה היו טיולים בארץ ובחו"ל ועבודות יד. בשנה האחרונה שהתה מרגלית ב"בית הדר" עקב מחלתה. תנחומינו לילדיה: אייל, שי, כרמית יואב ובני זוגם ושמונת הנכדים. יהי זכרה ברוך.

ארכיון שער הגולן

מרגלית היתה אחת הראשונות שענתה לבחירת המילה העברית האהובה עליה.
וכך הופיעה בחירתה בחוברת.

שלום

מרגלית גרונר, ילידת ירושלים, לולנית

שם המשפחה שלי מבית אבי הוא שלום. שלום מסמל עבורי חופש, שקט, יופי, שלווה
נפש.

נר זכרון

3.4.2011	כ"ט באדר ב' תשע"א	כהן אראלה
5.4.1977	כ"ז בניסן תשל"ז	אייגר יוסף
6.4.1969	י"ח בניסן תשכ"ט	שפירא שרה
7.4.1980	כ"א בניסן תש"ס	צפירי אלדד
8.4.2022	ז' בניסן תשפ"ב	גרונר מרגלית
9.4.2012	י"ז בניסן תשע"ב	פלג שמואל
10.4.1980	כ"ד בניסן תש"ס	מרכוס מנחם
12.4.2016	ד' בניסן תשע"ו	אריאל אברהם
13.4.2016	ה' בניסן תשע"ו	שגב תומר
14.4.1989	כ"ח באדר ב' תשמ"ט	זלצר מרגרט
18.4.1985	י"ח בניסן תשנ"ה	בורינטר שלמה
18.4.2003	ט"ז בניסן תשס"ג	שוהם נועה
19.4.1985	כ"ח בניסן תשס"ה	לובל אטל
19.4.2001	כ"ו בניסן תשס"א	זיו-אור שולמית
21.4.2020	כ"ז בניסן תש"ף	נוימן דוד
24.4.2001	א' באייר תשס"א	לוי רעיה
29.4.2005	כ' בניסן תשס"ה	ראובני בהירה
30.4.2007	י"ב באייר תשס"ז	פרק דבורה
30.4.2012	ח' באייר תשע"ב	שצ'ופק אדלה

נוכחים: 5 חברים בחדר ישיבות השיחה שודרה בערוץ הפנימי

סה"כ חברים בקיבוץ: 287

יו"ר השיחה: הלל הלוי

מזכיר השיחה: רמי יעקב

1. תוכנית השקעות לשנת 2022

אילן אופיר, מרכז המשק, הציג את תוכנית ההשקעות לשנת 2022 אשר גובשה ע"י צוות השקעות.

סך בקשות הענפים והמוקדים השונים עמד השנה על כ-12 מיליון ₪, בפני צוות ההשקעות עמדה דילמה גדולה היכן ניתן לקצץ על מנת שנוכל לעמוד ביעד שהוצג בתוכנית המשק כ-6.3 מיליון ₪ לסך כולל של התוכנית הן למשק והן לקהילה. המלצת הצוות הוצגה וקיבלה את אישור שתי הנהלות הקיבוץ מועה"מ והמזכירות הרחבה. חשוב לזכור שמלבד סכום המוקצה לתוכנית ההשקעות תהיה השקעה נוספת המופיעה בתוכנית המשק של כ-6 מיליון ₪ לתחילת בנייה חדשה בשכונת הירדן, האמורה להתחיל במהלך 2022.

בדיון שהתקיים בשיחה העלה חבר קיבוץ את דעתו המקצועית על הצורך בהגדלת התוכנית בסעיף בינוי ותשתיות בסך של 1.3 מיליון ₪ נוספים על מנת לקצר את משך תהליך הבניה לחברים הוותיקים.

התשובה שניתנה בשיחה הייתה שאין מקור כספי בשנת 2022 אשר יכול להתווסף לתוכנית המשק על מנת להגדיל את תוכנית ההשקעות לסעיף זה.

לסיים הדיון, תוכנית ההשקעות מובאת לשיחת קיבוץ כהודעה לציבור, היות והיא כלולה במסגרת תוכנית המשק שאושרה כבר בקלפי.
במידה ויהיה ערעור על החלטה זו - התוכנית תועבר להצבעה בקלפי.

משתתפים בחדר ישיבות ובזום : אורה אלון, נעמי מור, יהודה כהן, צאלה גיצין, תמר גולני, חדוה שקד, הלל צרי, אביב לשם, יניב צור, ניר קיטאי, מזל אלט, זיו בן סירה, אילן אופיר ורמי יעקב. חסרים : נורית קצירי, חוה ברייר, יואב גולן.

1. מערכת החינוך - דיווח ועדכון

מוזמנות יפה קפון עברי, קרלה ניימרקס, גל הלוי.

א. יפה קפון עברי, רכזת מינהלת החינוך דיווחה כי מינהלת החינוך חידשה פעילותה לפני מספר חודשים.

במינהלת מכהנים עשרה חברים/ות, המינהלת עוסקת בנושאים עקרוניים, מהותיים, לא פרטניים.

מערכת הגיל הרך מתפקדת עם צוותים מלאים, אך אין "רזרבות", הצוותים "נמתחים", ואמנם יש יציבות יחסית לשנים קודמות. עבודת הצוותים קשה ושוחקת עד מאוד. המחסור בכוח האדם קיים והוא בכל רחבי הארץ.

בשנה האחרונה יישמנו את החלטת המזכירות ונעשו פעולות לייצוב המערכת - העלאת שכר לעובדות, קורסים ולימודי העשרה, תגמול בדרכים שונות.

בחינוך הבלתי פורמלי ישנה יציבות מבחינת כוח אדם.

יפה העלתה בפני חברי המזכירות את החלטת המינהלת לאפשר למערכת הגיל הרך לסגור את הגנים בימי שישי במהלך חודשים יולי ואוגוסט. המטרה היא לאפשר לעובדים מרווח נשימה, חופש. העבודה בחינוך מורכבת יותר מבעבר והשחיקה רבה, הסבירה.

גל הלוי, מנהלת הגיל הרך, ציינה כי זו השנה הראשונה שאין בית תינוקות עקב מיעוט לידות. יש פעוטון, גן, גן בוגר. אנחנו עוסקים הרבה בנושא כוח האדם, באיוש המערכת לשנה הבאה. יש צפי שבית התינוקות יפתח בחודש ינואר, בשל לידות צפויות במסדה ובשער הגולן.

בדיון הועלתה הצעה להציע לעובדי מפעל "גולן" להביא ילדים בגיל המתאים לגן בקיבוץ שער הגולן. כמו כן, נדונה החלטת המינהלת לסגור את המערכת בימי שישי בחודשים יולי ואוגוסט לטובת ייצוב וחזוק צוותי החינוך. אנחנו מבקשים את תמיכת המזכירות בהחלטה.

בעניין שיתוף ילדי מסדה צוין כי ילדי מסדה יכולים להיות בכל מסגרת חינוך מוכרת בעמק ורבים בוחרים בנו. הקשר טוב, בנושאים הכספיים הוא ענייני, והשותפות נמשכת לטובת כולנו.

ב. חינוך חברתי - קרלה ניימרקס: כבר שלוש שנים שהצוותים יציבים, וזה חשוב מאוד. אנחנו עובדים קשה על שימור הצוותים.

בחברת ילדים יש לנו "כיופון" עם 32 ילדים ו-3 מדריכים, "מרכז" עם 25 ילדים ו-2 מדריכים. בחברת הנעורים "מז"ח" עם 11 חניכים ומדריכה, ו"נעורים" 36 חניכים ומדריך. בשנתיים של קורונה התמודדנו עם הניסיון לשמור שיגרה בתנאים של אי-ודאות, קיימנו מפגשים חברתיים על פי ההנחיות, המדריכים התאמצו על יצירתיות ועניין לילדים. עוסקים לא מעט בתוצאות של משבר הקורונה, הבידודים והסגרים על נפשותיהם של הילדים, ונותנים מענה לצרכים פרטניים ולתחושות דחק של הילדים.

צוותי החינוך החברתי מסורים ואיכותיים, ויציבותם נוסכת ביטחון במערכת ובקרב הילדים והנוער בתקופה מורכבת המאופיינת באי ודאות מתמשכת.

גם כאן במהלך תקופת הקורונה עשינו הכשרות והדרכות מקצועיות לצוותים. החלטה שהתקבלה היא לייחד את יום שלישי לתנועת הנוער (הנוער העובד והלומד) וזה העצים את ההשתתפות בפעילויותיה.

פעילות נוספת עם הנוער היא הכנה לקראת שירות משמעותי בשנת השירות ובצה"ל. האתגרים של החינוך החברתי הם: שימור הצוותים, התמודדות עם ההשפעות של שנתיים של קורונה על הילדים, המשך השקעה במבנים ובמרחב החינוכי ושמירת גודל המערכת בשותפות נכונה עם מסדה.

באשר להתייחסות לעניין ימי העבודה של בני הנוער, ציינה קרלה כי הילדים צריכים לעבוד 780 שעות מכיתה ט' עד לכיתה י"א, והתמורה על העבודה נאספת למימון מסע לפולין, רישיון נהיגה והשתתפות בפעילויות. הועלתה טענה שהם מסיימים מהר מדי את מכסת השעות או שמעדיפים לעבוד מחוץ לקיבוץ, או בענפים שהם לא חקלאות, וזה פחות ערכי ופחות נחוץ.

בדיון עלו התייחסויות חברי המזכירות לסוגיות של עישון סמים או שתיית אלכוהול. קרלה ציינה שההורים והמדריכים יודעים במרבית המקרים על ההתנסויות הללו של הנוער. בעמק קיימת סיירת הורים מאוד פעילה. התייחסות כיום היא העדפת הפיקוח מרחוק על ההתנסויות, וציפייה שאלה ייעשו בבגרות ובאחריות. נקיטת "מלחמת חורמה" כנגד התנהגויות אלו יוצרת אנטגוניזם וניסיונות הסתרה של הנוער.

רמי ביקש לציין את ההערכה הרבה שיש למנהלות מערך החינוך ולצוותים גם בגיל הרך וגם בחינוך החברתי. לשער הגולן יש מערכת חינוך טובה מאוד, חשוב לשומרה כמערכת איכותית וערכית כפי שהיה עד היום.

בכל הקשור לבקשת מערכת גיל הרך לסגירת בתי הילדים בחודשים יולי ואוגוסט בימי שישי התקיימה הצבעה, וההחלטה שהתקבלה הייתה לאשר את בקשת המערכת ולאפשר סגירה של המערכת בימי שישי בחודשים יולי-אוגוסט.

2. תרבות

מוזמנת ניצן רימר, רכזת תרבות.

ניצן נכנסה לתפקיד בנובמבר 2021, ומאז כבר נעשו הרצאות, מפגשי העשרה, צוינו ונחגגו חגים ומועדים, טיול קיבוץ, ועכשיו פנינו לקראת ימי הזיכרון, העצמאות, שבועות וערבי תרבות בין החגים והמועדים.

ניצן העלתה בדיון דילמות ולבטים שיש לה ולשותפיה נאמני התרבות בכל הקשור לניהול

התרבות במציאות הקיבוצית המשתנה, לדוגמא: הפעילות המשותפת עם מסדה, סוגיית התשלום של חברי קיבוץ בהשתתפות בפעילות תרבות: חלק מהפעילויות כרוכות בהוצאה כספית גדולה יותר, ואמצעי להקטנת ההוצאה הוא גביית תשלום מהמשתתפים, מה שיוצר קונפליקט עם חברים, הטוענים שהתרבות לא מופרטת בשער הגולן ולכן היא צריכה להיות בחינם לחברים.

נושאים נוספים שעלו בדיון הם תרבות רב-גילאית, סוגיית אחזקה ותפעול מועדון התרבות, ביצוע הקמה וחיסול אתר האירוע, עבודה בתמורה למארגנים, אחזקה וניהול הציוד וביצוע תאורה והגברה.

ניצן ציינה שהמדיניות היא קביעת צוותי עבודה - צוות לכל חג, ואלה עושים עבודה נהדרת. ניצן הציגה בפני המזכירות את תוכנית האירועים עד לסוף השנה בשילוב דיווח תקציבי. חברי המזכירות הודו לניצן על העשייה הרבה בתקווה להמשך פעילויות תרבותית עשירה.

3. דיווחים והודעות

א. **הקיבוץ שותף למאמץ הלאומי לעזור לאזרחי אוקראינה** שנמלטו מהמלחמה בארצם. אנחנו בקשר עם המועצה האזורית והתנועה הקיבוצית, ואלה יפנו אלינו בקשות אם ידרש. דיווחנו לתנועה שיש ביכולתנו להקצות עד 10 חדרים לאירוח משפחות בתיירות. כמו כן, הנעורים אספו ציוד וביגוד והעבירו דרך אנשי קשר.

ב. **בנייה חדשה:** אילן אופיר, רכז המשק, דיווח כי אין עדיין תאריך להתחלת הבנייה. נדרש מסמך של הסרת צורך בתשלום היטל השבחה על הקרקע, וזה בטיפול משפטי שלנו מול אנשי רשות מקרקעי ישראל. הועברו תוכניות הבנייה לוועדה המקומית לתכנון ובנייה ומחכים לאישור תוכנית הנדסית של הבית הראשון. אישורה יהווה פתח לאישור מהיר של יחידות דיור נוספות, דומות לה.

ג. **דירות פנויות:** ועדת דיור עשתה רשימת דיור פנימי מעודכנת, והיא פועלת לשיבוץ משפחות חברים ונקלטים פוטנציאליים למספר דירות שהתפנו בקיבוץ. בחלק מהדירות יש צורך לצבוע או לבצע עבודה מסוימת, אך המטרה היא להתחיל לשחרר את "פקק" מצוקת הדיור בתוך הקיבוץ, ובמקביל להפנות דירות פנויות לקליטה.

משולחן המזכיר / אפריל 2022

רבים שואלים אותי, תוך הבעת תסכול, למה עוד לא התחילו לבנות את השכונה החדשה? הרי התשתיות הפיזיות מוכנות כבר שנה ויותר. תחושת התסכול גדלה כשרואים את השטח עומד בשיממונו, בלי שיש עליו התרחשות וקולות של בנייה. התחושה הזו מובנת לי מאוד ואני שותף לה. לצערי, טרם קיבלנו את היתרי הבנייה מהוועדה המקומית, והעיכוב מתסכל מאוד, ומעכב לא רק את הבנייה אלא את כל תהליך הקליטה בקיבוץ. התוכניות נמצאת כרגע בישורת האחרונה לקבלת האישור על הבית הראשון, ולאחריו נוכל לקבל ביתר קלות אישורי בנייה על תוכניות קבוצת בתים נוספת. עיכוב הבנייה מעכב גם תנועה של מעבר דירות בתוך הקיבוץ וקליטה של משפחות חדשות, המחכות לדיור לקראת קליטתן בקיבוץ. התחלת הבנייה והנעת תהליך הקליטה אחרי שנתיים שלא קלטנו חברים חדשים יהיו כמעין "יציאת מצרים" שלנו, בדרך לצמיחה הדמוגרפית המיוחלת, שנחוצה לנו כל כך.

דו"ח מצב השיזורי

עד היום (תחילת אפריל) עברו תשעה עשר (19) חברים להתנהל ב"מסלול המתחדש". כמו כן, ישנן מספר פניות נוספות "בקנה". המעבר של חברים ל"מתחדש" נעשה על פי הצפי שצפינו לו לפני הכניסה לביצוע. לשמחתי המעבר עובר חלק, ללא תקלות. בהסדר החדש החברים ממשיכים לקבל בדיוק את אותם השירותים כמו קודם, רק שעל חלק מהם משלמים, בנוסף לסל השרותים הקבוע ולמיסוי על השכר.

חלוקת רווחים 2021

השנה, לשמחתנו, התקבל דיבידנד גבוה יותר מ"גולן" (ביחס לשנה שעברה) כפועל יוצא מכך יכולנו לחלק לחברים סכום רווחים גבוה יותר. הפקדת הבונוס נעשתה לקרנות השתלמות האישיות. המכתב האישי לכל חברה/ פירט את סכום הבונוס שקיבל/ה. חלוקת רווחים ברמה כזו אפשרית בזכות הישגיו של מפעל "גולן", שהוא הגורם המרכזי ביכולתו של הקיבוץ להמשיך ולאפשר רמת חיים ורווחה כמו שיש לנו וכמובן גם את הבונוס. דבר זה אינו מובן מאליו, ואני מאחל לכולנו עוד שנים רבות של הצלחות כאלה "לגולן", כמו גם לכל ענפי המשק והקהילה.

תרבות

ניצן רימר נכנסה לתפקיד רכזת התרבות לפני כמה חודשים, והכניסה תנופה רצינית לפעילות התרבות בקיבוץ עם התכנסות לחגים ומועדים, מפגשי העשרה, ומדיניות של שמירת הקיים עם חידושים ברוח הזמן. לפני שבועיים היא הציגה בישיבת המזכירות את תוכניתה לשנה הקרובה, וממנה למדנו על הפעילויות המתוכננות, על דרכים להעצמת הפעילות התרבותית בקיבוץ והתאמת התכנים לסוגי קהלים, על הפעלת צוותים ומתנדבים 'נאמני התרבות', ומדיניות שמירת המסורות שנבנו לאורך השנים ובצידם חידושים ויצירתיות ברוח הזמן.

ערב פסח

עקב מיעוט נרשמים להשתתף בסדר פסח, השנה לא יתקיים סדר פסח משותף בחדר האוכל. מצד אחד זה תהליך טבעי שהחל בקיבוצים לפני כשני עשורים כשיותר ויותר חברים החלו לעשות את הסדר בבית או מחוץ לקיבוץ. עדיין זה עושה לי צביטה בלב לדעת שבשער הגולן, קיבוץ עם מסורות תרבות ויחד כה חזקות לא יתקיים סדר פסח משותף. אני מקווה שבשנים הבאות תחזור המסורת של קיום סדר משותף ומפואר בחדר האוכל.

ביטחון סוציאלי לבעלי צרכים מיוחדים

בהמלצת היועצים המשפטיים ויועצינו לענייני ביטחון סוציאלי (פנסיה) קיבלנו לפני מספר שבועות החלטה בנושא הביטחון הסוציאלי של בעלי צרכים מיוחדים (בעצ"מ) בשער הגולן. אזכיר - עד כה, הקיבוץ פתח חשבונות פנסיונים לבעצ"מ החל מגיל 30 ואילך, מבלי להתייחס להסדרים הקיימים עם כל בעצ"מ בנפרד. יועצי הקיבוץ בתחום הפנסיה ועורכי הדין של הקיבוץ טוענים שהפקדות לפנסיה אינם הצעד הנכון - הן לבצ"מ והן לקיבוץ. לאור עובדה זו ועדת פנסיה דנה והביאה את הצעתה בפני חברי המזכירות. בדיון שהתקיים במזכירות הרחבה, עלו חששות ההורים בעיקר ממצב שבו הקיבוץ ישנה את סיווגו ומה יהיה בגורלם של הבנים, כמו כן, מהו מקור ההפקדות לקרן ואופן השימוש במקרי הצורך. לאחר דיון במזכירות הרחבה, התקבלה בקלפי ההחלטה: הקיבוץ יפסיק את הפקדות הכספים לקרנות הפנסיה של בעצ"מ. הכספים שעד כה הופקדו לפנסיה יישמרו ויופקד סכום מינימלי לשמירת הזכויות. מעתה ואילך הסכומים השנתיים שהופקדו בפנסיה יופנו להפקדות בקרן הנאמנות במגרה הייעודית לבעצ"מ. כספי הבנוס ימשיכו להיות מחולקים עפ"י הנהוג היום חלק שוויוני עובר לבן חלק שבו מרכיב הוותק יופקד למגרה כעתודה לחיסכון במגרה הייעודית בקרן הנאמנות. הפקדת הכספים במגרה אינה שמית והשימוש יהיה עפ"י צרכי הבנים בפיקוח של ועדת ייעוץ והנאמן החיצוני (עו"ד עומר כהן). במקביל יוכן מסמך משפטי עם המשפחות המסדיר את החובות והזכויות בעת הצורך לשימוש בקרן. חשוב לי לציין כי בסיס השינוי הוא הבטחת צרכיהם האמיתית של בעלי צרכים מיוחדים יש בשינוי דאגה אמיתית גם לעתיד והתאמה אישית לכל אחד. אחרי אישור במזכירות של הסכם מעודכן, נקיים מפגש פרטני עם כל משפחה.

הצבעות, החלטות ומשמעותן

הקיבוץ הצביע נגד הצעה של הנהלה כלכלית ומזכירות רחבה, לצמצם את פעילות חדר האוכל לארוחת צהריים בלבד בימי החול. ההצעה הגיעה לאחר דיונים בהנהלה הכלכלית והמזכירות הרחבה, במטרה לשמור על חדר האוכל ולצמצם את ההפסדים שגוררת הפעלתו במתכונת הנוכחית. הצעה אחרת בנושא ענף הרכב - שינוי שיטת החיוב על שימוש ברכבי הקיבוץ וצמצום עלויות - הובאה אף היא ע"י הנהלה כלכלית, ואושרה במזכירות הרחבה ואף בקלפי מובאת לדיון מחודש אחרי פניית עשרות חברים, ותוצאות הדיון בנהלה יפורסמו בהמשך. בנושא זה חשוב לי להוסיף כי לדחיית ההצעות לצמצום הוצאות הקיבוץ בענפים עתירי הוצאות יש משמעות כספית. חוסר היכולת שלנו לצמצם את היקף ההוצאות שומט עם הזמן את היכולת שלנו להמשיך לקיים את כל השירותים ברמתם הנוכחית.

הפרדת משק מקהילה

בקרוב תבוא הצעה למזכירות על הפעולות שייעשו להפרדה תקציבית של המשק מהקהילה. אחרי המזכירות יוצג המהלך בשולחן עגול ויובא לשיחה ולקלפי. במרכז התכנית, ענפים המזוהים עם הקהילה ינוהלו בנפרד מהענפים העסקיים יצרניים. למה זה חשוב? כיוון שהיום יש זיקה וגם חיבור בין שני התחומים- משק וקהילה, האחריות להתנהלות השוטפת של הקיבוץ היא על מגזר הקהילה, אבל הניהול השוטף הוא של המגזר המשקי. חשוב שמגזר הקהילה יתנהל מתקציב נתון, ושהרווחים של המגזר העסקי לא ילכו למימון הקהילה בלבד אלא גם לפיתוחם וצמיחתם של העסקים (ענפים) לעתיד.

לסיום, ליל הסדר הזה הינו בסימן של חשיבה על העבר מחד, ובניית העתיד מאידך, תוך שילוב של פיתוח חברתי כלכלי, המושתת על ערכות הדדית ובטחון סוציאלי לכלל החברים. מי ייתן ונצליח לעמוד בכל המשימות העומדות בפתחינו.

חג שמח ובריאות טובה לכולם

רמי יעקב, מזכיר הקיבוץ

זוכרים את דוד נוימן ז"ל

יוזמת הנצחה מרגשת לזכרו של דוד נוימן ז"ל יצרו גיל אפשטיין וצוות הבננצ'יקים. דוד היה חברם לענף הבנות והוא נפטר לפני שנתיים, בחודש אפריל 2020. פינת ההנצחה נמצאת בשטח דוויר, מערבית לאנדרטה ודגם שחזור מכון המים מהירמוך, שהותקף בתחילת מלחמת העצמאות 1948, בדרך להתקפה הסורית על שער הגולן ומסדה. דוד נוימן היה בננצ'יק מסור במשך עשרות שנים. בפינת ההנצחה, מתחת לעץ פיקוס רחב ידיים, הונח שולחן ישיבה והותקן שלט בו נכתב "השולחן של דוד". לזכר דוד נוימן, חבר קיבוץ שער הגולן, בננצ'יק בנשמתו".

סיפורה של עוגה למען הילדים האוקראינים שהגיעו לארץ גלי דרור (חפץ)

בתקופה האחרונה, החלו להגיע פליטים אוקראינים לישראל. בשבת האחרונה קיבלתי בווטסאפ בקשה מיוחדת בזו הלשון:
צהריים טובים!

אני תלמידה מפנימיה. באים עלינו קבוצה של 25 תלמידים פליטי מלחמה (גיל 12-15). אני צריכה עזרה באיסוף של מצרכים בסיסיים כמו - היגינה (שמפו, סבונים, מברשות שיניים, היגינה נשית וכדומה), גם איזה שהו בגדים במצב טוב וחטיפים, שמרים או ממתקים שהיה להם משהו טעים לאכול בין הזמנים. תודה. (טעויות הכתיב במקור).
מיד יצרתי קשר עם התלמידה וביקשתי מספר טלפון של איש צוות מהפנימיה. היא נתנה לי מספר של רכזת הקליטה ושוחחתי עימה.
רכזת הקליטה עדיין לא ידעה פרטים רבים, רק שישמחו מאוד לתרומת בגדים עבור הילדים שמגיעים נטולי כל, וכן שישמחו לכיבוד "ביתי ומתוק" לשמח את הילדים. סיימנו את השיחה, וקבענו שנבוא ביום רביעי למסור ציוד שייאסף עבורם.

מאותו רגע המשימה הפכה להיות קהילתית; תרומות רבות של ביגוד, חטיפים, עוגות וכסף לרכישת ציוד.

ביום שלישי אחרי הצהריים התגייסה סיגל למיין את כל התרומות, ובערב העמסנו את הציוד על הרכב. רגע מרגש!

בסך הכל נאספו כעשרים ארגזים; מחציתם לבוש ומחציתם מטעמים.

בבוקרו של יום רביעי יצא המשלוח לדרכו. כשהגענו לפנימיה ההתרגשות היתה גדולה. רכזת הקליטה סיפרה לנו: הילדים-נערים כולם זכאי חוק השבות. עד פרוץ המלחמה חיו חיים נורמטיביים באוקראינה, ולא היו להם תוכניות עלייה בכלל. בתחילת המלחמה נשארו בבתייהם וישבו במקלטים. אחרי כחודש של לחימה הוריהם החליטו לשלוח אותם מחוץ למדינה והם הצטרפו לשיירות הפליטים. בגבולות ופגשו שליחים מישראל. הנציגים הישראלים הציעו להם לעשות עלייה ולבוא לפנימיה בישראל. הילדים שכאן הם אלו שענו בחיוב להצעה הזו. מרגע זה השליחים דאגו להם, העלו אותם על טיסה לארץ בתיאום עם משרד הקליטה, ובשדה חיכה להם נציג מהפנימיה שהביא אותם אליה.

פגשנו ילדים שהגיעו עוד באותו בוקר, ויש שעוד צפויים להגיע במהלך הימים הקרובים. עד סוף השבוע יגיעו כל הילדים, וזהו, מעכשיו הפנימיה היא ביתם, 365 ימים בשנה.

בלתי נתפס שמילים שליוו אותנו מההיסטוריה של הסבים שלנו חוזרות ונהיות רלוונטיות בדורנו.

ואפרופו סבים, אנקדוטה קטנה :
סבא של ילדי, בנימין בן 93 מדגניה ב', הגיע לפני 80 שנים לארץ במסגרת "ילדי טהרן" -

ילדים פליטים ללא משפחות, שחוו את תלאות המלחמה ההיא.

ביום השואה שאלו אותו הנכדים, מה הוא זוכר שהכי ריגש אותו כשהגיע לארץ?

הוא חיבק אותם ואמר: "טעמה של עוגת השוקולד שכיבדו אותנו ילדי דגניה בהגיענו".

והנה, הגיעה שעתנו, והנכדים של סבא בנימין הכינו עוגת שוקולד כמו זאת שאת טעמה סבא זוכר כבר 80 שנה...
תודה גדולה לכל התורמים!

תולדות ספרים

חזש על המצף

חמישה רומאנים קצרים - נטליה גינצבורג
אשת הרב, אשת הבישוף - חיותה דויטש
אנשי השטיח - טרי פראציט
בארבע ידיים - ענבל אלמוזלינו
ביחד - ג'ולי כהן
הימנון הקרב של אמא נמרה - איימי צ'ואה
החמדנים - ירמי פינקוס
נחמות קטנות - אדי ג'ויס
זהב ודיו - אילת סוויצקי
גוף ההוכחה - רייצ'ל גרנט
יצר לב האדמה - שהרה בלאו
כפיות - לילך סיגן
חוף הים של ירושלים - עידו גפן
יקירתי רציתי לספר לך - לואיזה יאנג
הכוח לרפא את הכאב - ד"ר ניר ברוש

קריאה מהנה!

יעל קרני

שר לבנות

אביב לשם

מתכון להצלחה: זמר צעיר צילם קליפ ב...מטעי הבנות שלנו

מטע הבנות שלנו בדוויר אירח לאחרונה צילומי קליפ של זמר ומלחין, אור מעוז, שבחר את המטע שלנו כתפאורה לצילומים. אור הוא אחיה של עדי שן, רעייתו של צור. בקליפ השתתפה צלע נוספת במשפחה - גלי משוב.

אור בן 34, מתגורר בחיפה והוא מטפל בתנועה במקצועו. לפני כעשור הוא החל להלחין ולכתוב שירים. שם השיר שצולם והוקלט הוא Going Home, בהפקתו של אלדד ציטרין. שאלתי את אור על מה מדבר השיר, והוא השיב "השיר מדבר על התחושה שחווים כשחוזרים הביתה, למקום הבטוח והשלו, רגע לפני שהכל מתפרק". תהליך ההפקה כלל את ההקלטה של השיר, שניגנו בו לא מעט אנשים מוכשרים. ולאחר מכן עבודה על צילום הקליפ, עליו ניצחה תמר רענן.

לשאלתי, למה בחר לצלם במטע בנות, או מה במראה של המטע התאים להם לרוח השיר,

השיב אור שהם רצו להראות תמונה של בית בעולם שהוא חוץ ופרא, "לביית" גם את הדמות וגם את הסביבה שלה. זה היה יכול להיות כל סוג של טבע, אך משהו במטע בנות נראה אסתטי מבחינת הסדר של הטורים, והעלים עצמם. בגלל זה גם הלכנו למטע צעיר יחסית שהוא יותר נקי ומסודר.

האם הקליפ הוא "סנונית ראשונה", שאלתי, ואור סיפר לי שבשנים האחרונות הקליט מספר שירים, ובימים אלה הוא עובד על כמה שירים חדשים שיוקלטו בחודשים הקרובים. היצירה נעשית במקביל או כמשלימה לעבודתו כמטפל בתנועה.

את השיר Going Home אפשר למצוא ביוטיוב [youtube](#) בהצלחה!

גם הפרות שלנו מתבאסות על פוטיין

אביב לשם

זה כבר ריטואל חינוני - מדי שנה, קצת לפני הפסח, מתחיל ברפת שלנו תהליך ייצור המזון לפרות - התחמיץ. קציר החיטה מגיע מהשדות במשאיות גדולות, שעולות על המשקל וממשיכות אל בור התחמיץ. שם נעשים הפריקה, ההידוק בעזרת שופלים כדי למנוע כיסי אוויר ולמנוע חימצון, וכיסוי החומר ביריעות פלסטיות. או אז יכול קציר החיטים להיכנס לתהליך תסיסה, וכשלושה שבועות אחר כך כבר אפשר להשתמש בו כמזון משובח לפרות, שאמור להספיק עד האביב בשנה הבאה.

עיתוי הקציר הוא בעל השפעה מכרעת על איכות החומר. מקובל לקצור את החיטה לפני שהגרעינים מתמלאים ומתייבשים, בעת שהגרעין נמצא במצב שבין הבשלת חלב להבשלת דוגג. הקדמת הקציר תביא לשיפור איכות החלבון.

אלון עברי, מנהל ענף הרפת, מסר כי השנה מילאנו את בור התחמיץ ב-1500 טונות של חומר שיהפוך תחמיץ, 455 טונות מהשטחים של שער הגולן ועוד כ-1000 טון שרכשנו מאשדות יעקב ומשטחים בפוריה. הכנת התחמיץ השנה נעשתה תחת אילוף שיצרה המלחמה באוקראינה, שהיא ספקית תבואות מרכזית למגדלים בכל העולם. כתוצאה מהמלחמה עלה דרמטית מחיר גרעיני החיטה מאוקראינה ו-500 הטון שתוכננו להירכש משם יוחלפו בתחמיץ תירס שמחירו סביר יחסית לחיטה האוקראינית.

אלון סיפר לי עוד כי בפסח הפרות לא אוכלות תחמיץ חיטה (שומרות כשר...), כך שהתחמיץ הטרי יהיה מוכן אחרי הפסח.

לדבריו החיידקים בכרס של הפרה רגישים לשינויים, ולכן את שינוי המנה בתפריט הניתן לפרות לקראת פסח ואחרי החג עושים בצורה הדרגתית.

זהירות, נחש!

עם סיומו של החורף והגעתו של מזג אוויר חם מתעוררים הנחשים מתרדמת החורף שלהם. אחרי מספר חודשים במקום חשוך וללא תנועה הם מתעוררים רעבים, יוצאים החוצה מהמסתור ומתחילים לחפש כיצד לסלק את תחושת הרעב המציקה.

ינון לשם, חובב נחשים ובעיקר לכידת נחשים, מזהיר אותנו: בתקופה זו חשוב לפקוח עיניים ולהיזהר, במיוחד בשעות אחרי הצהריים וכשירד החושך.

להלן מספר הנחיות שימנעו מפגש לא רצוי עם נחש:

1. שימרו על הילדים שלא יסתובבו יחפים במקומות מיועדים לסכנה.
2. הימנעו מהרמת אבנים או חפצים שמתחתם יכול להתחבא זוחל.
3. אם נתקלתם בנחש - שימרו מרחק. לא להתקרב אליו, לא לשלוח ידיים או לנסות לגעת בו.

4. אם ראיתם נחש בסביבת הבית או במחסן התקשרו אל ינון 052-3864228 ותבקשו ממנו לבוא לתפוס את הנחש ולהרחיק אותו מסביבת בני אדם.

בשנה שעברה נתפסו בשער הגולן זעמנים ("נחש מטבעות") למכביר וגם שישה נחשי צפע. כולם הורחקו מאזורי המגורים בזכות ערנות של חברים ופעולה מקצועית של ינון.

ארבע שאלות שאפשר לשאול בליל הסדר

- איזה צומת (כיום מחלף) קיבל את שמו מצורת דקדוק מיוחדת המוזכרת בהגדה?
- "ויבן ערי מסכנות לפרעה" - מה זה "מסכנות"?
- דרור, חופש, חופשה וחירות - איזו ממילים אלה נזכרת בהגדה?
- מה הקשר בין הלל הזקן ללורד סנדוויץ'?

- צומת מסובים קיבל את שמו מהסיפור על רבי אליעזר, ורבי יהושע, ורבי אלעזר בן ערך ורבי עקיבא שהיו מסובין בבני ברק והיו מספרים ביציאת מצרים.
- מסכנות הם מחסנים. המילה 'מסכנות' כנראה אכדית.
- רק המילה חירות מופיעה בהגדה "והוציאנו מעבדות לחירות"...
- הלל הזקן "היה כורך מצה ומרור ואוכל ביחד לקיים מה שנאמר על מצות ומרורים יאכלהו". לורד סנדוויץ' אהב להמר ולא רצה להפסיק את משחק הקלפים שלו. כשמשרתו קראו לו לארוחה הוא צעק להם: "שימו בשר בין שתי פרוסות לחם והביאו לי!" ומכאן הסנדוויץ'. בעקבות הסיפור על הלל שהיה כורך מצה ומרור תורגמה המילה סנדוויץ' האנגלית למילה כריך בעברית.

דרך המשקפיים שלי / סדרות מומלצות

יפה עברי-קפון

אז חשבתי שהטור הפעם יעסוק באהבה, המנוע המאיר כל יצירה טלוויזיונית ובכלל את האמנות כולה.

אהבה - אנחנו רודפים אחריה, מתמכרים לה וחיים לאורה. לחבר הראשון שלי קראו אדם, אולי לכן אני אוהבת את חמי אדם, בין היתר. הייתי בת חמש והיינו עסוקים במשחקי ילדות, בעיקר אני זוכרת פיקניקים על הדשא מתחת לבית. אז אהבה ראשונה לא שוכחים...

רוצה להמליץ על כמה סדרות, מאוד שונות באופיין, העוסקות באהבה.

"אנשים נורמליים"

עונה אחת, 10 פרקים, כל פרק נמשך כשעה. ניתנת לצפייה באתר סדרות. הסדרה מתארת מערכת יחסים המתפתחת מהתיכון ואילך, במרכז שני צעירים בעיירה נידחת באירלנד. זו סדרה עם מבט מפוכח, ריאליסטי על אהבה, בציר ההתבגרות עד לבשלות רגשית, נוגעת ומאפשרת הצצה אל המורכבות שבתוך כל מערכת יחסים, מתארת את השריטות העמוקות בחיים של כל אחד מבני הזוג, מלמדת על השריטות והפצעים שהחיים פוצעים אותנו.

"ברידג'טאון"

משודרת בנטפליקס, שמונה פרקים ארכה העונה הראשונה ובקרוב (25.3) תעלה עונה שנייה ואני כבר ממש מחכה. זו סדרה רומנטית בסגנון הרומן הרומנטי על משפחה מהמעמד הגבוה בסוף המאה התשע עשרה, עם הרבה ציניות וסרקזם בטקסטים. התפאורה ותלבושות השחקנים הם ברוח התקופה, סיפור נשזר בתוך סיפור במהלך הפרקים. זו סדרה משעשעת, לא 'כבדה', במשקל של נוצה כפי שנהוג לומר, והתחושה שלי הייתה שהיא נגמרה מהר מדי.

"טוני נולד מחדש"

זו סדרה אקזיסטנציאלית, מתובלת בהומור בריטי יבש משובח במיוחד, על מהות החיים, אהבה, אולם דווקא מהצד הבנאלי והמשמים של חיי היום-יום של אנשים רגילים, אפורים. הסיפור מתאר עיתונאי בעיתון מקומי, והתמודדותו בתהליך האבל על אשתו, על יחסיו עם אנשים אחרים בקהילה. הסדרה משודרת בנטפליקס ואורכת שלוש עונות, שתשאיר לכם טעם של עוד מהאדום האדום הזה.

משודרת בנטפיקס, שישה פרקים של שלושים דקות בכל עונה. לטעמי זו סדרת מופת. אל תחמיצו, למרות השפה הבוטה.

אז תשתדלו לאהוב את האחר כפי שאתם אוהבים את עצמכם, צפייה מהנה.

חדשות הספורט

אביב לשם

מיה מייזלס - אלופת ישראל לבוגרות!

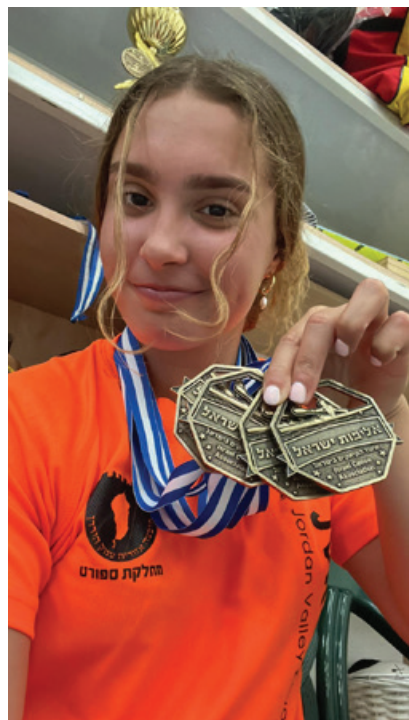
ואוו! זה באמת ואוו גדול - בסוף השבוע שעבר זכתה מיה מייזלס בארבע מדליות זהב ובתואר אלופת ישראל לבוגרות (!) אחרי שהגיעה ראשונה במקצים ל-200, 500, 1000 ו-5000 מטר חתירה בקייאק אולימפי. באליפות ישראל שנערכה בכינרת. בכל מקצה השתתפו בין 6 ל-9 חותרות.

אולי בגלל שהיא כבר רגילה לנצח, אבל סביר יותר שזו הצניעות והביישנות שבה, הגורמת לה "להישאר על הקרקע" אחרי ההישג האדיר.

"הייתי אלופת ישראל לנוער, אבל זו הפעם הראשונה שאני אלופת ישראל לבוגרות בכל המקצים", היא אומרת לי למחרת התחרות.

אני בולע רוק, ועוצר את ההתרגשות שאוחזת בי מהידיעה שאני מדבר עם אלופת ישראל, ושואל את מיה (19, משרתת בצה"ל במעמד ספורטאית מצטיינת), שהחלה לחתור בגיל 14, איך ההרגשה שלה בבוקר שאחרי זכייה בארבע מדליות זהב, והידיעה שהיא אלופת ישראל. היא משיבה לי בקור רוח אופייני: "ההרגשה שלי טובה, אבל הראש שלי כבר ביעד הבא, בעונת התחרויות בחו"ל שמתחילה ממש עוד רגע מבחינתי, בחודש מאי, ומחר אני כבר טסה למחנה אימונים של שבועיים באוסטרליה".

מיהרתי לשחרר אותה להכנות לטיסה, ואיחלתי הצלחה בתחרויות הבאות וב...אולימפיאדה, כן כן, היא תגיע לשם.

רצים וזוכים

ביום שישי שעבר יצאו חברות קבוצת הריצה שמאמן **אלי כהן (עמוס)** למרוץ אצבע הגליל המסורתי, וחזרו עם שלושה גביעים. **ורד אופיר** (אפיקים) - מקום שני בקטגוריה (גיל), **ענת לשם** - מקום שלישי בקטגוריה, ואלי עצמו שהגיע מקום שלישי בקטגוריה.

הקבוצה מתאמנת במסגרת sroya team במרוץ רצו גם **שלי עמוס וקרני רימר צרי** שמתאמנות בקבוצת "פריצת דרך".

את התמונה צילמה **רויטל זוהר**.

חברים כותבים

ממלחמה לשלום // רפי הלמר

לכל מי שהאמין בכל פעם במשטר של הרוסים, תראו את בתי אוקראינה ואת רחובותיה הרוסים. והאשמה של רצח עם נדבקת לרוסיה לדורות, איך אוקראינה הפכה למדינה של בית קברות.

המתים לפי הסדר טמונים. זרוקים בתוך בורות, אשמת הרוסים על רצח עם היא תזכורת לדורות. רצח עם זיכרון של שרשרת פשעי מלחמה, גרמו לעולם לעמוד מנגד המום ולהסתכל בתדהמה.

רק ילד קטן חיפש את התשובות במרום, וצעק בקול: "פוטיין הצאר הרוסי, המלך הוא עירום. פוטיין אשם בפשעי מלחמה הוא מתנהג כמו שטן, כשאגדל, העולם ינקום ברוסים נקמת ילד קטן".

אוקראינה אל תבכי, תהיי חזקה ותזכרי את בניך, כל העולם יעזור לך וכולם יזכרו את מתידך, השכול שלך יהיה הדבק של העולם החדש הנאור, בתקווה שהעולם יהיה יותר יפה ויהיה בו יותר אור.

הפקאן הרלוז? דן ברייר

מה עושה עץ פקאן בודד בתוך מטע אבוקדו צעיר?

מטיילים היוצאים משער המכוורת וממשיכים צפונה מגיעים לחלקת אבוקדו צעירה, שניטעה לפני שנתיים. כאשר ממשיכים צפונה עוד כברת דרך ומסתכלים מזרחה רואים עץ פקאן בודד עומד בתוך מטע האבוקדו הצעיר.

עץ זה הוא שריד למספר עצי פקאנים שנטעתי בשנת 1978 סביב בריכת אגירה שהייתה שם. באותה עת עסקתי באספקת המים לשדות ולבריכות הדגים. את המים שאבנו מהירמוך במכון מים משותף עם מסדה, שאת שרידיו, מוקפי גדרות התיל ניתן עדיין לראות מעבר לגדר המערכת דרומית לבית הקברות.

לשער-הגולן הייתה מכסת מים היסטורית של כ-5 מיליון קו"ב, אותה קיבלנו בזמנו מרוטנברג. כן, כן, זה שבנה את מפעל החשמל בנהריים. המים שנשאבו הועברו בצינורות פלדה באיכות מעולה, שנרכשו בגרמניה במסגרת "הסכם העברה" שעשה "ארלוזורוב", בטרם נרצח בשנת 1933, שאיפשר ליהודים למכור את רכושם ולרכוש תמורתו סחורות שעברו לארץ ישראל. הצינורות, שעברו ניקוי וביטון בסוף שנת השבעים, העבירו את המים ל"תעלה המזרחית" (ראשיתה בדשא ממזרח לבית הילדים בו נמצא היום מחסן התחפושות וסופה במטע האבוקדו הרחוק קרוב לצמח), ומשם הוזרמו בתעלת בטון (שאת שרידיה ניתן עדיין לראות בגבול המזרחי של חלקת האבוקדו) להשקיית השדות בשיטת ההצפה.

באמצע הדרך הוקמה בריכת אגירה, ששימשה כזרבת מים ואיפשרה להשקות גם כאשר לא הייתה שאיבה מהירמוך.

בריכת אגירה זאת צופתה בפלסטיק נגד חלחול ובאבן הייתה מרכז לצמחי מים: קנה, סוף ומיני אצות ושימשה מקום מגורים ומחייה לעופות מים. היא הייתה אהובה על ילדי הקיבוץ ונקודת חמד ותצפית לאוהבי טבע.

חשבתי לעצמי שיהיה נחמד להוסיף שם פינות צל ומה טוב יותר מלטעת סביבה עצים. קיבלתי מהנוניקים של הקיבוץ מספר עצי פקאן שאותם נטעתי על גדותיה. הסדרתי השקיה, ובתוך מספר שנים גדלו שם מספר עצי פקאן.

בריכת האגירה נשארה שם תקופה ממושכת גם לאחר הפסקת ההשקיה בהצפה, אבל רק חלק מהעצים שהפסיקו לקבל מים שרד, ומדי פעם הייתי עובר שם ועוקב אחרי צמיחתם. עם ההחלטה להעביר את השטח לענף המטעים, חוסלה הבריכה שהפכה למפגע ואיתה חוסלו גם העצים.

ייאמר לשבחם של עובדי המטעים, ששמרו על עץ הפקאן שנותר בשטח כנקודת צל ומקום למנוחה, ועל כך קבלו ברכה.

מצאתי לנכון לספר את הסיפור, לאחר שסופר לי השבוע כי הפקאן הבודד מהווה נקודת מפגש לזוגות רומנטיים הרוצים לצפות אל השקיעה.

ברכת חג ליום ההולדת של הקיבוץ

חנה הראל

כאן ביתי אל מול גולן
זכרונות רבים עולים וצפים מימים קשים ומילדות עליזה.
למרות המלחמות שעברנו
הכל פורח, ומרומם את הלב לראות פריחות נפלאות.

אאחל לקהילה הנהדרת
שנדע לתמוך בוותיקים לחבק ולעטוף,
בהזדמנות זו - תודה ענקית לאורי שחם
על הטיפול בקלנועיות לרווחת כולנו.

שנוכה לקבל את הבנים שבים הביתה
ובונים כאן את ביתם באהבה,
שניפגש בדרכים עם ילדים ומטפלות נהדרות.
זה מרחיב את הלב.
בית חם לכולנו ושבניית השכונה החדשה תתחיל במהרה.

חגי הקיבוץ לאורך השנים

השנה	לעלייה	תוכן המסיבה
1967	30	חג ה - 30 מסיבה
1968	31	חג ה - 31 מסיבה
1969	32	חג ה - 32 מסיבה
1970	33	חג ה- 33 מסיבה
1971	34	בית נוסף לפזמונים ישנים.
1972	35	חג ה- 35
1973	36	"אלה הם חיינו" שיחזור אירועים מן העבר.
1974	37	מוקדש לחינוך לדורותיו.
1975	38	"אנו עולים ושרים" שירים ששרנו ואהבנו.
1976	39	"זה הסוד שלי" לוזיה מאפיקים על העלייה מסוריה.
1977	40	חג ה-40 (הקמת חומה ומגדל על המשטח)
1978	41	31 לעליה מקפריסין מוקדש להשלמת "לחירות".
1979	42	השומר הצעיר מאז ועד היום.
1980	43	50 ליסוד הקיבוץ בראשון לציון.
1981	44	מוקדש לשלושת הבנים הראשונים.

45	1982	45 שנה לקיבוץ. (סיכום סדנאות חשיבה).
46	1983	חברות הנוער.
47	1984	20 שנה ל"גולן".
48	1985	"ללכת שבי אחריד" מוקדש לנקלטי חתונה.
49	1986	חברת הילדים מאז ועד עתה.
50	1987	יובל ה-50.
51	1988	"המסך עולה" - הצגות על במותנו.
52	1989	"דפים מן האלבום".
53	1990	"סיפורי לילה" - לסיום הלינה המשותפת.
54	1991	"ארצה עלינו" - מוקדש לעליות -איך עליתי ארצה.
55	1992	מוקדש לבנייה.
56	1993	מוקדש לנשים.
57	1994	מוקדש לציורה ויצירתה.
58	1995	"טוב ללכת בדרכים" - מוקדש לטיולי הקבוץ.
59	1996	"אלה הם שיריד" - מוקדש ליצירתו של הניק.
60	1997	חג ה-60. (בדגש ריקודי חג ומועד של תרצה ברגל)
61	1998	"דור לדור יביע אוכל" - מוקדש לענף המזון.
62	1999	הספורט לדורותיו.
63	2000	35 שנה ל"גולן". 70 ליסוד הקיבוץ בראשון לציון.
64	2001	70 שנות חינוך.
65	2002	"סיפורי בגדים" - מוקדש לענף הבגד.
66	2003	קווי תקשורת.
67	2004	שינויים מדור לדור.
68	2005	עשור לאירוח הכפרי.
69	2006	"מפינוי לבינוי" סיפורי הפינוי לחיפה במלחמת השחרור.
70	2007	יובל ה-70 מופע עם עידו דגני
71	2008	נקלטי חו"ל "אנו באנו מהתפוצות"
72	2009	70 שנות בנות
73	2010	80 שנה ליסוד הקיבוץ 60 שנה למוסד החינוכי
74	2011	"על גלגלים" - סיפורי נהגים
75	2012	יובל ה-75 מוקדש ללינה המשותפת
76	2013	"יוצרים ומבצעים" משלנו
77	2014	עלי אלון מספר על חיי הקיבוץ
78	2015	מים - "ושאבתם מים בששון"
79	2016	קליטה - "אנו עולים וצומחים" הצטרפות 20 חברים לקבוץ
80	2017	שרים ל-80 עם שרה'לה שרון.
82	2019	אוסקר למופעי התרבות לדורותיהם
83	2020	קורונה - סגר כללי בכל הארץ. לא התקיים החג
84	2021	ענף הבנות לדורותיו (ימי קורונה- הקלטה מראש ושידור לבתי החברים)
85	2022	"שרים לעשורים" מכל עשור שיר המאפיין את התקופה

מה נשתנה הפסח הזה מכל הפסחים // עפרה שן

פעם, פעם... ליל הסדר היה אצלנו החג המושקע ביותר מכל החגים. המקהלה הגדולה התחילה את החזרות עוד לפני פורים, הניק הכין עיבודים לתזמורת, אסף את המנגנים מכל הגילים ואף חיבר "אורטוריה" (שסיפרה את סיפור משה ויציאת מצרים, ובוצעה ע"י ילדים וחברים). לכל החברים היה ערב חזרה על שירי פסח מספר ימים לפני החג, והקריינים למדו לקרוא את ההגדה ללא שגיאות. המרקידות אספו את כל קלי הרגליים לריקוד אביב, וריקוד העבדים וכמובן היה חד גדיא. את סידור מקומות הישיבה הכין צוות מיוחד ששקד על מיקום של כל חבר בהתאם לבקשתו ובהתאם למקום המגיע לו: שנה אחת קרוב, שנה אחת באמצע, שנה אחת רחוק. החברים יכלו להזמין אורחים רק פעם בשנתיים, כי לא היה די מקום באולם. ישבנו על ספסלים בצפיפות רבה ליד שולחנות ארוכים.

איפה חגגנו?

לפני 1948 הצטופפנו בחדר האוכל הישן, הילדים השתתפו רק מגן מעבר (כיתה א'), והם כמובן גם שאלו את הקושיות.

בחודשים שלפני מלחמת השחרור סבל הקיבוץ מצליפות מכיוון הקרנטינה (כיום מייצרים במקום זה בטון), אסור היה להדליק אור בלילה, אבל לא ויתרו על ליל הסדר - מצאו מקום מוגן מכדורים, איפה? בין המכבסה לצריף מחסן הבגדים, מתחת לחבלי הכביסה. למה דווקא שם? בניין המקלחות והמכבסה היה בין הבתים היחידים שכולו עשוי בטון, ולכן נתן הגנה לחוגגים. כך ישבנו במרכז כל הילדים וסביבם המבוגרים. הבחורים התחלפו כל 20 דקות בשמירה סביב הקיבוץ. למרות הקושי לא ויתרנו על הסדר.

שנה לאחר מלחמת השחרור הקיבוץ היה מחולק אז בין הבחורות והילדים שהיו בחיפה לבין הבחורים והילדים הגדולים יותר שכבר חזרו לקיבוץ ההרוס והמשתקם. באותה שנה הוחלט כי בערב פסח יתכנס כל הקיבוץ יחד, 'בחיפה נשאר רק מעט אימהות לשמור על הגיל הרך, וכל החברות באו לליל הסדר בקיבוץ. התכנסנו במבנה הכיפות החדש (היום מחסני תרבות ותיירות), באותו מבנה עם גג הפח המעוגל (שקיבלנו מהשאריות של הבריטים במחנות הצבא שלהם). הצטופפנו כולנו נרגשים מהמעמד, החום בכיפת הפח היה רב - עד כדי התעלפות אחת או שתיים, אבל השמחה על היותנו יחד הייתה רבה.

כאשר נבנה חדר האוכל החדש - היום האגף הקטן - הייתה שמחה רבה ורווחה, והסדר נחוג ברוב עם. עם השנים גדלה האוכלוסייה ולכן פתחו את דלתות הזכוכית והוסיפו מבנה - מין אוהל עשוי לוחות מכוסים ביריעת ברזנט וכך נוספו מקומות הישיבה החסרים. עם פתיחת האגף הגדול ב-1970 יצאנו למרחב. שולחנות הסדר הגיעו מהבמה ועד קצה האגף המרכזי. בשיא המשתתפים בסדר הסבו בחג 930 סועדים ונאלצנו להכין מקומות גם באגף הקטן.

עם הזמן והרוחות החדשות התרבו החברים אשר בחרו לחוג במשפחה המצומצמת. מספר החוגגים בסדר הציבורי פחת אך עדיין הושקעו מאמצים לשמירה על במה מקושטת ומספר הופעות כולל תהלוכת האביב המסורתית וחד גדיא.

פעמים רבות **אורית גלבר (ברגל)** הייתה "אם הסדר" והנחתה את החג בכישרון רב. השנה, לראשונה, אין אצלנו ליל סדר קיבוצי. משפחות רבות יחגגו בביתן, או ייסעו לבני משפחה ברחבי הארץ. חדר האוכל המקושט יישאר לבדו בליל הסדר. עצוב... אכן, היו ימים, חבר...

מי יודע? אולי עוד נחזור לחוג יחד.

על פלחצות הכדורגל

אבישי כהן

בכתבתו של בני ברקני "מלחמות הכדורגל" נפלו מספר אי-דיוקים שעושים עוול לאיש יקר - יוסף הדרי. להלן תיקונים.

יוסף אהב לעשות ולטפח את הנוי בכל ליבו, וגם אהב מאוד ילדים. מה עושים כשיש התנגשות? תמיד ידענו שיוסף רץ נורא מהר, ואם עלינו על דשא רטוב ברחנו בכל הכוח כשראינו אותו. הוא היה רודף אחרינו ורץ נורא מהר, אלא שהאמיץ בינינו שם לב לכך שהוא אף-פעם לא רץ מהר יותר מהאיטי שבחבורת הילדים. וכך עצר פעם האמיץ בינינו, סבורני שזה היה גדעון נוימן, הסתובב אליו, נתפס ואמר לו: "אז דרכתי על הדשא! מה תעשה לי?" יוסף היה במבוכה איומה. הוא לא חשב לעשות כל רע לילד, החזיק אותו רגע ואמר: "אסור לדרוך על דשא רטוב. זה מקלקל אותו." - "לשון רכה תשבר גרם!" (משלי כ"ה, טו). מכאן והלאה לא עלינו על דשא מושקה לפני שקיבלנו אישור מיוסף.

ואחרון חביב: יוסף לא פגע עם המזמרה שלו בכדורים שלנו, משום שלא היו לנו כאלה. הכדורים שלנו היו אוסף סמרטוטים דחוסים וקשורים יחדיו. רק כשקיבלנו חברת נוער עולה מסוריה התקבל גם כדור של ממש.

[הערת העורכת: כנראה, הפער בין הסיפורים הוא פער הזמנים בין אבישי כהן לבני ברקני.]

ואם גזכירים את יוסף הדרי, חייבים להזכיר את הרג חייל הקוגנדו הסורי. כמחלקה מחיילי קומנדו סוריים עלתה על שער-הגולן, בהנחה שגם הפעם זה ילך בקלות. הם טעו.

המפקד שלהם נעצר מול עמדת מקלע עם טוביה ושלומקה, אם אינני טועה. בלילות היו מסתובבים באזור כוחות סירים שלנו, ולכן הם לא מיהרו לירות. הם קראו אליו והוא ענה "בסדר", הם נצרו. אנשיו נעו אל החורשה שליד בנין ד' של אז. בקומה א' מצאו חייל ישן והרגו אותו. חברו שישן בקומה ב' התעורר מהרעש. יצא למרפסת הקדמית וקרא אל החיילים שראה. הם חייכו אליו וירו אליו. הוא לא נפגע, רץ ועבר את החדר וקפץ למטה מהמרפסת של הקומה השנייה, רץ וצעק: "הסורים במחנה!"

מכונת ירייה צרפתית על תלת רגל הייתה מוצבת בין בניין ד' לשער לכרם - לפני שהפך לבריכות דגים. מספר שתיים שלה הלך להעיר את המחליפים. כשמספר אחד ראה שלא באים, הלך גם הוא. הסורים נכנסו לעמדה, אחזו בתלת-רגל סובבו אותו עם המקלע לכיוון תעלות הקשר, בהן ישנו החברים, ולחצו על ההדק. כדור אחד נורה. השני היה עקר. יש אלוהים. כל שהסורי צריך היה לעשות הוא לדרוך, לזרוק את הכדור העקר ולהמשיך לירות, אלא שהוא לא ידע לעשות זאת. אף שזה מאוד פשוט.

השחר החל עולה. החברים ירו, זרקו רימונים והסתערו. טוביה ושלומקה חזרו וצעקו אל הקציין. הוא קילל אותם קללה ערבית עסיסית ושילם בחייו.

יוסף הדרי היה בין המסתערים. ליד בתי הנוער של אז, התיירות כיום. הוא הבחין בתנועה בחדר וזרק אליו רימון-יד, אבל גם לאחר הפיצוץ נמשכה התנועה בכיוון לפתח. הוא נצמד בגבו לקיר ליד הפתח והפך את הרובה בסגנון רוסי. כשיצא הסורי הנחית יוסף בכוח את הקת על ראשו ועשה ממנו דייסה.

האגדה מספרת, שכשראה מה עשה הקיאה ושלשה ימים לא בא לחדר-האוכל.

[כרמלה מוסיפה: שמעתי מפיו של יוסף ז"ל, שאחרי שירה והרג את הסורי, הסתובב בקיבוץ, בכך וצעק "הרגתי בן-אדם".]

לתרום כליה בשמחה

אביב לשם

תרומת איבר חיוני לאדם אחר היא מעשה מעוררת השתאות. זה נעשה במקרים רבים לטובת בן משפחה חולה.

בשנים האחרונות אנחנו שומעים יותר ויותר על מקרים של תרומת איבר חיוני גם עבור אדם אנונימי, שהתורם לא הכיר קודם לכן. אותי זה מדהים, גם עצם המעשה האלטרואיסטי, גם הוויתור על איבר חיוני בגוף, ועוד לאדם זר, ומבחינתי, כמי שלא שש אלי טיפולים רפואיים - עצם ההליכה לניתוח, ועוד בהתנדבות! היא גבורה ומופת של ממש בעיניי. מי הם האנשים האלה, מה הם אוכלים שונה ממני? חשבתי לעצמי.

לפני כמה ימים קיבלתי ווטסאפ מדגנית ארזי, שרמזה שיכול להיות מעניין לדבר עם אורלי למברג, פלג במקור, בתם של אורי ונינט ז"ל, שתרמה כליה לאדם שלא הכירה לפני כן. אורלי היא אחותן הבכורה של שלי ומור, שנה צעירה ממני וידידתי מאז עבדנו ביחד באבטחת איכות בפקס.

אחלה סיפור. היא בת 49, מעצבת עוגות לאירועים בשנים האחרונות, מתגוררת עם בעלה אלי במושב הזורעים ולהם חמישה ילדים. שמחתי על הטיזר של דגנית לשאול על המעשה מעורר ההשראה ולהבין מה הניע אותה ואיך איך מרגישה שנה אחרי. זהו סיפורה:

מצילה חיים של אדם אחר

"לפני כ- 4 שנים שמעתי לראשונה על עמותת "מתנת חיים" כשלבית הספר של ילדי הביאו תורם אלטרואיסטי שתורם כליה לאישה שלא הכיר לפני, והוא דיבר על כך עם ההורים והילדים הבוגרים.

בין האמירות שזכורות לי מאותו מפגש אחת חזקה במיוחד, כשהוא אמר "אני תרמתי לה כליה, אבל היא תרמה לי שמחה". יצאתי מהמפגש בתחושה מדהימה ולא הפסקתי לדבר על המעשה המדהים עם בני משפחתי. לאורך השנים שמעתי על עוד ועוד תורמים והבנתי ביני לבין עצמי שיום יבוא ואני אגשים את החלום - אני אתרום כליה.

לאחר שאמי (נינט ז"ל) נפטרה, רציתי לעשות משהו משמעותי, משהו שישנה חיים לאדם אחר. לפני כמעט שנתיים שמעתי על אישה צעירה שזקוקה לתרומת כליה בדחיפות. הבנתי שאני הופכת את החלום למציאות. דיברתי עם בעלי וילדי הבוגרים, כולם התרגשו ותמכו בי מאוד.

פניתי בהודעת מייל לעמותת "מתנת חיים", והם "שידכו" ביני לבין מחלקת השתלות בבי"ח בילינסון, שהזמינו אותי לפגישה, וכבר ניגשנו לבדיקות ראשוניות שיקבעו אם אני כשירה ומתאימה. לאחר שעברתי את הבדיקות הנ"ל, נשלחתי לבדיקות נוספות. לאחר שכל הבדיקות הרפואיות שביצעתי יצאו תקינות הגעתי לשלב הבא. עברתי אבחון פסיכולוגי, שאישר שאני מתאימה לתרומה גם מבחינה רגשית-נפשית.

זה לא הסתיים בכך. זומנתי למשרד הבריאות, ושם עברתי ראיון ארוך על ידי שורה של

אנשי מקצוע: רופאה מטעם משרד הבריאות, עובדת סוציאלית, פסיכולוגית, נציגת ציבור ועורך דין. הראיון עבר בהצלחה רבה. עוד באותו היום חזרה אלי מתאמת ההשתלות ובישרה לי שעברתי בהצלחה את כל הבחינות והאישורים הדרושים, ונותר רק למצוא מושתלת/ת שיתאימו לתרומה שלי.

יש התאמה

אותה אישה שבזכותה התחלתי את ה"מסע" כבר קיבלה תרומה, ואני אמרתי שאני מעוניינת לתרום כדי להציל חיים ואני ממשיכה בתהליך. מתאמת ההשתלות שלי סיפרה לי על גבר בן 35 שזקוק לתרומת כליה ונמצא במצב קריטי. הם בדקו את ההתאמה של שנינו מבחינת סיווג רקמות (לאחר שחיפשו לו אפילו תורמים מחו"ל כדי שתהיה לו התאמה גבוהה) ונאמר לי שיש התאמה.

מצבו של המושתל שלי הוגדר כ"קריטי". הוא לא יכול היה אפילו להתחיל טיפולי דיאליזה, ובנוסף זאת היא תרומה שניה שלו (הוא קיבל תרומת כליה בגיל 13 וכרגע הכליה ההיא הפסיקה לתפקד).

נקבע תאריך לתרומת הכליה - 11/4/21, בבי"ח בלינסון, שבוע לאחר חג פסח. התרגשתי מאוד לקראת התרומה. ראיתי בכך מתנה ליום ההולדת שלי, שחל בפסח. הרגשתי שאני הולכת לתת חיים לאדם אחר.

את 'המושתל שלי' פגשתי בפעם הראשונה בערב שלפני הניתוח, כשהתאשפזנו לבדיקות אחרונות לפני הניתוח, שהתקיים כמתוכנן למחרת בשעות הצהריים.

ממרחק של שנה אני חשה שמחה גדולה על התרומה שתרמתי. לאחר ההתאוששות מהניתוח חזרתי לתפקוד רגיל, ואני מתפקדת ביומיום כמו כל אדם רגיל. הדבר היחיד שחשוב לשים אליו לב זה שתיה מרובה. אני חייבת לשתות הרבה מאוד מים, ולהיות במעקב פעם בשנה במרפאה נפרולוגית.

כן, יש קשר ביני לבין המושתל. אחת לחודש אני ואשתו מדברות ומתעדכנות בטלפון. הם גם ביקרו אותנו בבית עם הבנות שלהם. "כשהייתי בתוך חדר הניתוח" מספרת לי אורלי בגילוי לב, "תוך כדי כך שכל הצוות מכין אותי לניתוח ביקשתי מ-ה' ומהוריי שישמרו עליי ושאחזור למשפחתי בריאה ושלמה. אמרתי בלב ' אמא ואבא אני ממשיכה את דרככם בנתינה ועזרה לזולת". לסיום, מוסיפה אורלי, "אני מעוניינת לפנות לכל אדם ואדם, נולדנו עם שתי כליות. אם יש בידינו להציל אדם בישראל בזכות תרומת כליה - זכינו. עצם הנתינה מרחיבה את הלב והנפש!"

למרים בסיום עבודתה כרצת מחסן הבגדים

נכון, יש לנו פה נציגות רומנית סוערת,
אבל סובלמן היא המיוחדת בסירת...
יודעת כל כתובת ושם היכן מסתתרים.
שולטת בכל הרזים הנסתרים.
אם חשקה נפשנו לדעת מי הזוג שנפרד,
מי תושב, מי שכיר, מי חי סתם בצד...
מי צהוב, מי ירוק, מי חום, מי לבן,
מי כתום ומה שלום הכחולים כמובן...
רק מריזמה תפענח את כל הנעלמים,
תפתור תשבצים של כתבי חרטומים.
כן, סובלמן, עוד נצטער שלא אמרת לנו כן!
ומי שהרוויח זה דווקא רב-חן...
נכיר לך תודה על שקדנות ולב נדיב
בדיחות מיוחדות ויחס אדיב.
ואיך בין כל עצות על מחרוזות וקטוסים
דאגת גם למשלוחים אל הנזקקים.
מקומך פה יחסר ובהחלט נתגעגע!
המון המון תודה! ושתמיד נשתמע.
מחברות בענף (הידוע גם בכינויו המכון הגרעיני).

בשם החברות, זהבה זעירא

שוהם צליל מצטיינת רמטכ"ל!

גאוה ענקית: סרן **שוהם צליל** נבחרה לקצינה מצטיינת רמטכ"ל ליום העצמאות ה-74 של מדינת ישראל! שוהם משרתת בקבע בתפקיד קצינת רפואה חטיבתית של חטמ"ר מנשה בפיקוד מרכז. הטקס המרגש נערך במחנה הקריה בתל-אביב, בחצר הבית בו התגוררו ראשי הממשלה מאז בן-גוריון. את התעודה קיבלה צליל מידי של הרמטכ"ל רב-אלוף אביב כוכבי. **שירלי** האם הנרגשת ציינה כי היה מעמד מרגש מאוד לכולנו.

מילדי הגן באהבה

יום שלישי 29.2.22 - יום המעשים הטובים צוין בכל רחבי הארץ. אצלנו ילדי גן דולב חילקו לעוברים ושבים ליד חדר האוכל מיץ, קרטיב וגלידה ועציץ שהכינו במו ידיהם.. הילדים החמודים חילקו בנדיבות לכל מי שבא ונהנו מאוד לשמח את הבאים.

ביום רביעי 30.3.22 קשה היה להתבלבל, הקול היה של דבורים, הרבה דבורים. מבט נוסף לכיוון ממנו הגיע הזמזום גילה נחיל דבורים מזמזמות בכניסה לגזע פיקוס ענק בין גן שעשועים למרפאה. **נעמי מור וטים** הביטו בדבורים שעסקו בשלהן. טים, לו עבר עשיר כדבוראי, הרגיע ואמר שאם לא נוגעים בהן, הן לא עושות כלום. וגם ציטט את איינשטיין (אלברט, לא אריק) שאמר כי מספיקות ארבע שנים בלי דבורים והמין האנושי היה נכחד...

הלב הרחב של איה

מצוקת פליטים מאוקראינה, שהתארחו בתוכנית הבוקר בהנחיית יואב לימור וגלית גוטמן בערוץ 12, נגעה לליבה של **איה רוטבד**. היא כתבה להפקת התוכנית לפי מספר שפורסם על המסך והציעה לחבר את המשפחה שהופיעה בתוכנית איתה כדי שיבואו להתארח בקיבוצנו ולנוח מעט מהתלאות שחוו בשבועות האחרונים. הם שמחו מאוד על ההזמנה ובסוף השבוע הקודם 9-10/4 מימשו את ההזמנה. איה דאגה לאירוח ולכל מחסורם של האורחים: איליה ויאנה, ושתי בנותיהם לאה ומיה, שמצאו במהרה חברות חדשות בקיבוץ, וגם גייסה חברות נוספות שעזרו בשמחה. כל הכבוד, איה!

משער הגולן באהבה

חברים רבים מקיבוצנו נרתמו ליוזמה לתרום כסף או ציוד לפליטים מאוקראינה, ביניהם 25 ילדים (גילי 12-15) השוהים בפנימייה באזורנו. גלי דרור שארגנה את האיסוף מסרה כי נאסף ציוד ביגוד רב, דברי מאפה וכסף מזומן. בתמונה עוגיות, עוגות וברכות לילדים שהכינו ילדי חברת הילדים.

גלי: "כואבת לי מאוד מצוקתם של הפליטים שחרב עליהם עולמם, חלקם איבדו הורים ואחים, ונכפה עליהם לברוח מכל המוכר והבטוח מחשש לחייהם. הרבה חברים נרתמו, לשמחתי, ואספנו ציוד רב עבור הפליטים. זה המעט שאנחנו יכולים וחשתי גאווה על התרומה היפה של החברים.

מבקרים ב"גולן"

ב-31.3 התארח סגן שר הכלכלה והתעשייה, ח"כ יאיר גולן (לשעבר סגן הרמטכ"ל) במפעל "גולן" ושמע סקירה מהמנכ"ל, עודד שביט ויו"ר מועצת המנהלים, יהודה כהן, שגם סיירו איתו בין מחלקות הייצור. הם דיווחו לו כי "גולן" התמודד בהצלחה עם משבר הקורונה במכירות ובהיקפי ייצור חסרי תקדים, אך בצד זה מתמודד המפעל עם קשיי התעשייה בכלל, כמו: מחסור בעובדי ייצור ועובדים מקצועיים, וקשיי היצואנים, בפרט, דוגמת ריחוק יחסי מהנמלים ו"פקקי" בלתי נסבל של עיכוב יציאת סחורות ופריקת חומר גלם המשבש את שילוח

הסחורות ללקוחות והגעת חומר גלם לייצור. הם העלו בפני ח"כ גולן מספר נושאים, ביניהם: צורך בעזרת המדינה בתמריצים לעובדי תעשייה, עידוד השקעות הון, הסדרת תקינה להגנת הסביבה ועוד. בהמשך הלכו כולם לארוחת צהריים בחדר האוכל, ומשם המשיך גולן לתערוכה "סידור עבודה" בבית גבריאל, שם קיבל הסבר ממארגניה.

ביום א' 10/4 התארחו ב"גולן" מנהלי איגוד התעשייה הקיבוצית.

שרים לכבוד 85 השנים הראשונות

חג הקיבוץ 85 הוקדש השנה לשירים שנכתבו בשער הגולן על ידי חברים - שיר לכל עשור, ובסך הכול תשעה שירים ופזמונים. לא נפקד ממסכת החג גם הרמת כוסית המסורתית לכבוד החברים שהגיעו לגיל 70, 80 ו-90. את החג הפיקו (מי-אם-לא) **עפרה ויעקב שן**, שעשו זאת כמו תמיד באהבה גדולה לקיבוץ וליצירה העצמית הענפה שנוצרת בקיבוצנו לאורך השנים. האווירה במסיבה הזכירה את חגי קיבוץ בשנים ההן - חדר האוכל היה מלא, על הבמה עלו ושרו ילדים, צעירים וותיקים, נוגנו והושרו הקלאסיקות המוכרות האהובות, חלקן בעיבודים חדשים, והיה שמח, כי זה הכי חשוב. גם אם היום-יום פחות זוהר ו"החיים עצמם" בקיבוץ מלווים גם במחלוקות ושאלות מה צופן העתיד, חג הקיבוץ הראה שהמורשת והמסורות שנבנו פה לאורך השנים הן סיבה לגאווה וחיוך עבור רבים.

שיר השירים למשתלה

כמה טובה כפולה ומכופלת למשתלה עלינו : שפע שתילי פרחים, תבלינים וירקות אותם רואים בכל הגינות ובבתים, מאור פנים, מפגש רעים, פתרון נהדר למתנות בכלים נאים, לעיתים כוס תה צמחים. וגם לימונים, עליהם מגיעה תודה רבה לתורמים, כי כידוע לימון מוסיף המון.

ט.ל.ח.

בברכה לאיילת פלג לנישואי בנה נרשם בטעות שזה אור. מי שנשא אישה במזל טוב הוא **מתן**. סליחה והמון ברכות למזל טוב.